

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 7. veljače 2018. [\[Multimedia\]](#)

Misa – Evanđelje i homilija

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o svetoj misi. Stigli smo do čitanja. Razgovor između Boga i njegova naroda, koji se razvio na misi u liturgiji riječi, svoj vrhunac dostiže u navješćaju evanđelja. Prethodi mu pjevanje Aleluje – ili u korizmi drugi usklik – kojim „zajednica vjernika prihvaća i pozdravlja Gospodina koji će progovoriti u evanđelju" [1]. Kao što Kristova otajstva rasvjetljuju cjelokupnu biblijsku objavu, tako u liturgiji riječi evanđelje predstavlja svjetlo koje omogućuje da se razumije smisao biblijskih tekstova koji mu prethode, kako onih iz Staroga tako i iz Novoga zavjeta. Doista, „Krist središte i punina cijeloga Pisma i cijeloga liturgijskoga čina" [2]. U središtu je uvijek Isus Krist, uvijek.

Stoga sama liturgija razlikuje evanđelje od ostalih čitanja te ga okružuje naročitim poštovanjem i čašćenjem [3]. Zapravo, njegovo čitanje pridržano je zaređenom služitelju koji na kraju čitanja ljubi knjigu; sluša se stojeći i stavlja se znak križa na čelo, na usta i na prsa; svijeće i tamjan daju počast Kristu koji po evanđeoskom čitanju daje da odjekuje njegova učinkovita riječ. Po ovim znakovima zajednica prepoznaje prisutnost Krista koji joj upućuje „radosnu vijest" koja obraća i preobražava. Ono što se događa jest izravan govor, što potvrđuju i uskllici kojima se odgovara na navješćaj: „Slava tebi, Gospodine" i „Slava tebi, Kriste". Ustajemo kako bismo čuli evanđelje: Krist je taj koji nam govori. Stoga smo pozorni jer je riječ o izravnom razgovoru. Gospodin nam govori.

Dakle, na misi ne čitamo evanđelje da bismo saznali kako se što dogodilo, nego slušamo evanđelje da bismo postali svjesni da je ono što je Isus nekoć činio i govorio doista živa riječ. Isusova riječ koja je u evanđelju živa je i ulazi u moje srce. Stoga je tako važno slušati evanđelje, otvorena srca, jer je živa riječ. Sveti Augustin piše: „Kristova su usta evanđelje. On kraljuje na nebu, ali ne prestaje govoriti na zemlji" [4]. Ako je istina da u liturgiji „Krist i dalje navješćuje evanđelje" [5], slijedi da, sudjelujući na misi, moramo njemu i odgovoriti. Slušamo evanđelje i moramo mu odgovoriti svojim životom.

Kako bi poslao svoju poruku, Krist se služi i riječju svećenika koji, nakon evanđelja, drži homiliju [6]. Živo preporučena od Drugoga vaticanskog sabora kao dio same liturgije [7], homilija nije prigodan govor – nije ni kateheza poput ove moje – niti predavanje. Homilija je nešto drugo. Što je homilija? Ona je „odgovor u onom razgovoru koji je već započeo između Gospodina i njegova naroda” [8], kako bi našao svoje ostvarenje u životu. Autentično tumačenje evanđelja jest naš sveti život! Gospodnja riječ završava svoju trku tako što se utjelovi u nama, tako što se prevodi u djela, kako se dogodilo kod Marije i svetaca. Sjetite se što sam rekao prošli put, Gospodnja riječ ulazi na uši, dolazi u srce i ide u ruke, u dobra djela. I homilija slijedi Gospodnju riječ i prolazi istim putem kako bi nam pomogla da Gospodnja riječ stigne do ruku, prolazeći kroz srce.

Već sam se bavio temom homilije u pobudnici Radost evanđelja gdje sam spomenuo kako liturgijski kontekst „zahtijeva da se propovijed usmjeri u zajednicu ali i propovjednika prema zajedništvu s Kristom u euharistiji koja može preobraziti život.”[9]

Tko drži homiliju mora dobro izvršiti svoj zadatak – onaj koji propovijeda, svećenik ili đakon ili biskup – pružajući pravo služenje svima koji sudjeluju na misi, ali i oni koji je slušaju moraju izvršiti svoje. Prije svega poklanjajući potrebnu pozornost, zauzimajući ispravno nutarnje raspoloženje, bez prethodnih očekivanja, znajući da svaki propovjednik ima kvalitete i ograničenja. Ako ponekad i postoji razlog za dosađivanje zbog preduge homilije ili homilije koja nije dobro usredotočena ili koja nije razumljiva, ponekad prepreku predstavlja predrasuda. Tko drži homiliju mora biti svjestan da ne čini nešto vlastito, nego da propovijeda dajući glas Isusu, propovijeda riječ Isusovu. Homilija mora biti dobro pripremljena, mora biti kratka, kratka! Pripovijedao mi je jedan svećenik da je jednom otišao u drugi grad u kojem su živjeli njegovi roditelji, pa mu je tata rekao: „Znaš, zadovoljan sam jer sam sa svojim prijateljima našao crkvu gdje se slavi misa bez propovijedi!” Kako često vidimo da neki za vrijeme homilije zaspu, drugi razgovaraju ili izlaze zapaliti cigaretu... Stoga, molim vas, neka homilija bude kratka, ali neka bude i dobro pripremljena. A kako se priprema homilija, dragi svećenici, đakoni, biskupi? Kako se priprema? Molitvom, proučavanjem Božje riječi iz koje se izvlači jasna i kratka sinteza. Molim vas, ne smije trajati dulje od deset minuta. Zaključno možemo reći da u liturgiji riječi, po evanđelju i homiliji, Bog razgovara sa svojim narodom, koji ga sluša pažljivo i s poštovanjem te ga, istodobno, priznaje prisutnoga i djelatnoga. Ako, dakle, slušamo „radosnu vijest”, ona će nas obratiti i preobraziti, pa ćemo biti sposobni promijeniti sebe i svijet. Zašto? Jer radosna vijest, Božja riječ, ulazi u naše uši, ide u naše srce i stiže do naših ruku kako bismo činili dobra djela.

Apel za Svjetski dan molitve i promišljanja protiv trgovine ljudima

Sutra, 8. veljače, uz liturgijski spomen svete Jozefine Bkhite, obilježava se Svjetski dan molitve i promišljanja protiv trgovine ljudima. Ovogodišnja je tema "Migracija bez trgovine ljudima. Da slobodi! Ne trgovini ljudima!" Zbog slabih mogućnosti korištenja redovitih puteva, mnogi migranti odlučuju se riskirati izabirući druge puteve na kojima ih često očekuju zloporabe svih vrsta, iskorištavanje i svođenje na roblje. Zločinačke organizacije koje se bave trgovinom ljudi koriste

ove migracijske rute kako bi sakrile žrtve svojih zločina među migrantima i izbjeglicama. Stoga pozivam sve, građane i institucije, da združe snage u nastojanju da se spriječi trgovina ljudima i da se jamči zaštita i pomoć žrtvama. Molimo svi da Gospodin obrati srca trgovaca – ružna je ta riječ – trgovaca ljudima i da dade nadu ponovnog zadobivanja slobode svima koji trpe od ovoga sramotnoga zla.

Apel za Zimske olimpijske igre u Pyeongchangu

Prekosutra, u petak 9. veljače, otvaraju se 23. zimske olimpijske igre u gradu Pyeongchangu u Južnoj Koreji uz sudjelovanje 92 zemlje.

Tradicionalno olimpijsko primirje ove godine dobiva posebno značenje: izaslanstva dviju Koreja zajedno će hodati pod zajedničkom zastavom i natjecat će se kao jedinstvena momčad. Ova činjenica budi nadu u svijet u kojem se sukobi rješavaju mirno, dijalogom i u međusobnom poštovanju, kao što nas i sport poučava.

Upućujem svoj pozdrav Međunarodnom olimpijskom odboru, sportašima i sportašicama koji će sudjelovati na Igrama u Pyeongchangu, vlastima i narodu Korejskoga poluotoka. Sve pratim molitvom dok obnavljam zauzetost Svete Stolice u podržavanju svakog korisnog pothvata koji može dovesti do mira i susreta među narodima. Neka ove Olimpijske igre budu velika proslava prijateljstva i sporta! Neka vas Bog blagoslovi i čuva!

[1] Opća uredba Rimskoga misala, 62.

[2] Uvod u lekcionar, 5.

[3] Usp. Opća uredba Rimskoga misala, 60 i 134.

[4] Sermo 85, 1: PL 38,520; usp. Rasprava nad Ivanovim evanđeljem, XXX, I: PL 35,1632; CCL 36, 289.

[5] II. vat. sabor, Konstitucija Sacrosanctum concilium, 33.

[6] Usp. Opća uredba Rimskoga misala, 65-66; Uvod u lekcionar, 24-27.

[7] Usp. II. vat. sabor, Konstitucija Sacrosanctum concilium, 52.

[8] Apostolska pobudnica Radost evanđelja, 137.

[9] Isto, 138.

